

A: pabrīcējs, a praviņš h pirkņugs pabrīcēstern

B: dopy, holdy, korespondence

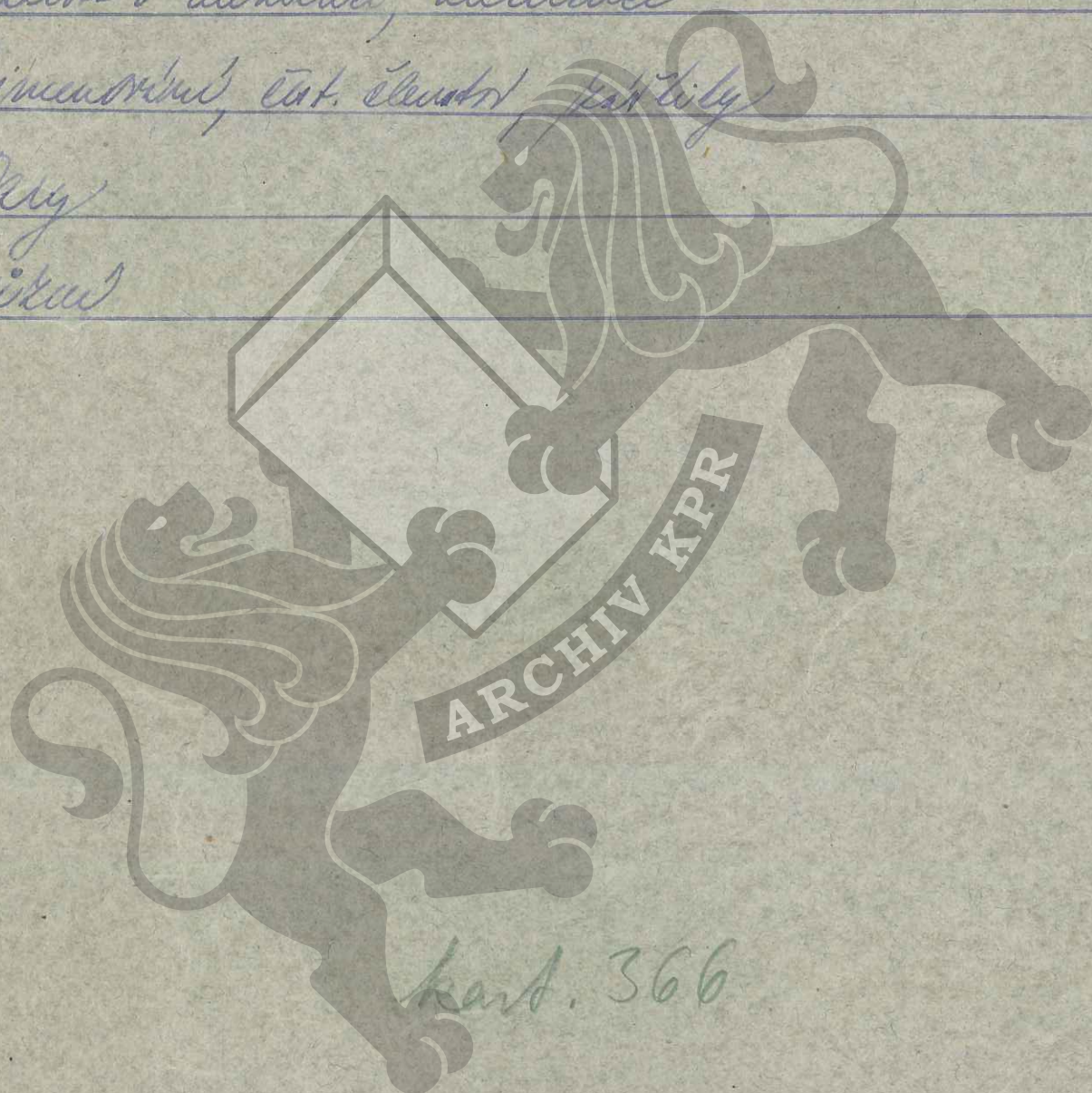
C: Rīknu's art. pabrīcēstis - pyruamēstis, kōrtlōpis a pod.

D: Rēdost o audenci, audience

E: Pōjnuomēstis, est. ēlencst, pabrīcē

F: Dary

G: Rīknu's

Paul Kana Benčova

Nov. 5. 1820

KANCELÁŘ
PRESIDENTA REPUBLIKY

C

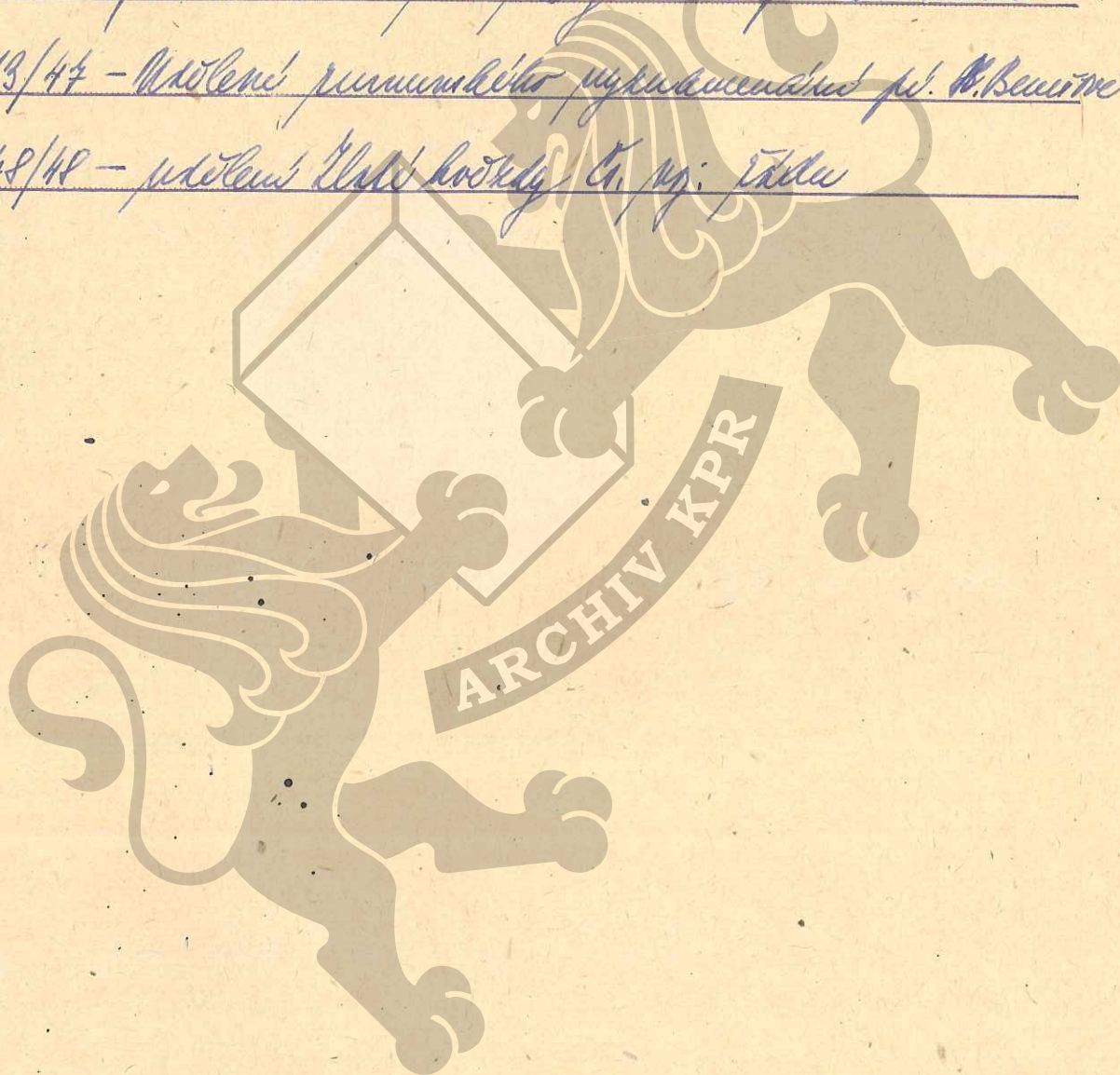
D 1614/36 - publikování životopisu p. H. Benešové

D 2354/36 - životopis p. H. Benešové pro účely publikace

P 1196/44 - pravidla desky pro rodiny dětí p. H. Benešové

D 11513/44 - Uložení pracovního vypracování p. H. Benešové

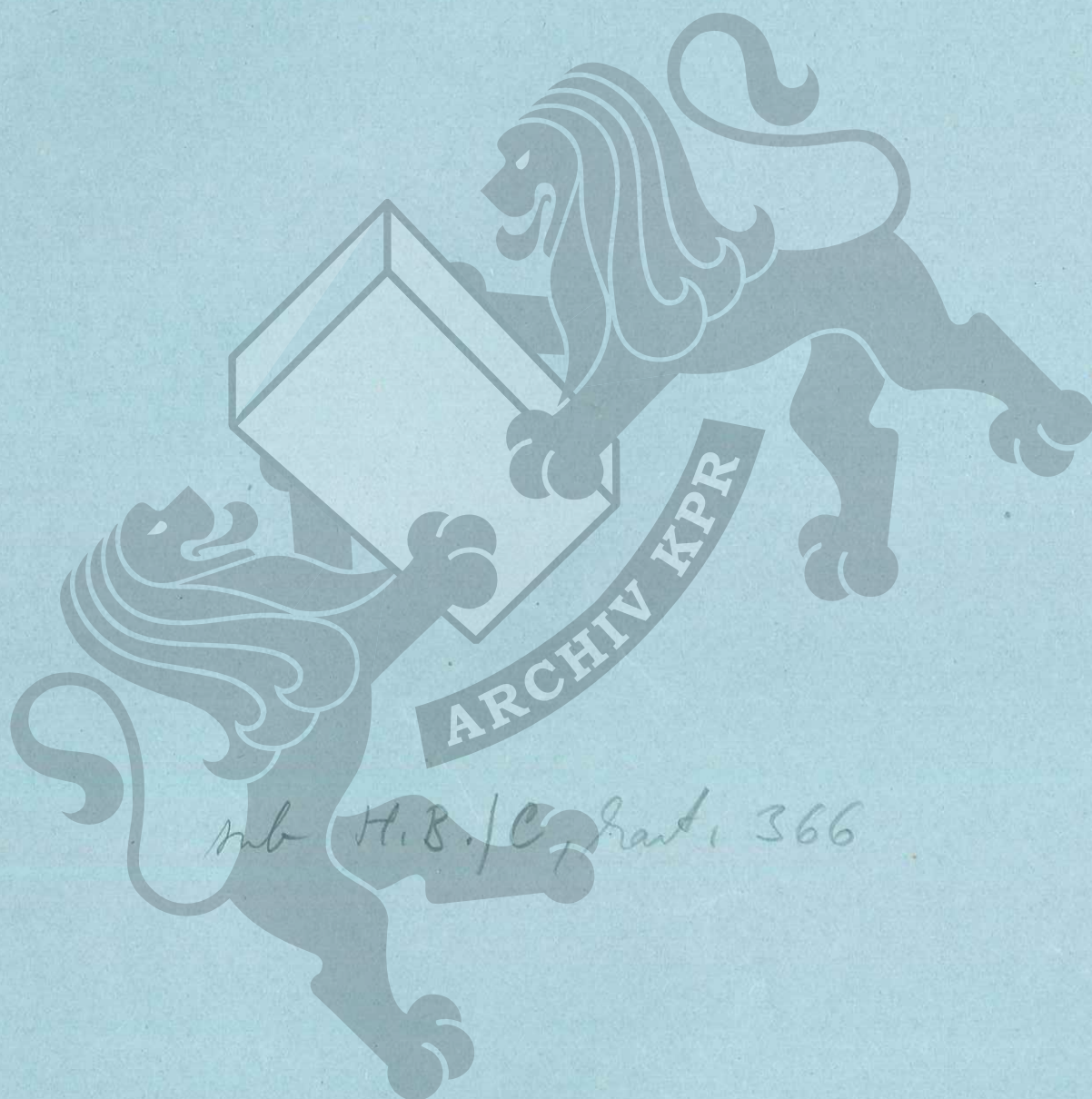
109348/48 - předání listů knihy, tj. mj. řádku

pro Různé ostatní práce - vypracování, životopis
a pod. p. H. Benešové

ARCHIV
KANCELÁŘE PRESIDENTA REPUBLIKY

1936: D 244, 1886, 3357

Kivodpis pro! Hany Benicové per účely publikace!

KANCELÁŘ
RESIDENTA REPUBLIKY.

Čís. **D 2357** /36.

Spolu vyřízená čísla.....

Datum 6 1936, č. 18408/36-11
Došlo 4.

od ministrstva zahraničních
věcí

Předmět: Zirotopis paní Henry
Benesové pro účely publikování.

Před

Po

Stalo se
1) *rek. 11 (výřitek po 1 opise) 25. 11.*
2) *p. Dr. Kucera (výřitek po 1 opise)*
Stalo se. 26. 11. min.
3) *Dr. Jelinek (" ")*
Opis korigoval.
26. 11. min.

Spisovna:

Došlo 26. 11. 36 Skřivánek
Založeno 27. 11. 36 Skřivánek

Výpravna:

Došlo 25. 11. 36 Janotka
Napsáno 3. 12. 36
Porovnáno 25. 11. 36 Janotka
Vypraveno 2. pros. (verze A a B)

Ref. 2.

Ministerstvo zahraničních věcí podle
dopisů zivotopisu paní Hanu Kucové
napravenou nohu, publikaci. Verze A.
(přes) předložila a členové jejího guelot
domácích pomoci a vyrazí předních let pod
vůli a za ni. Bylo se jít do vojáky bloune
no tisk domoci. Verze B (upřes) a obchází
někdo zotavuje zivotopisu dle no
tisk zahraniční (přes) zotavuje zivotopisu a dle no

a dle poručení me, sem
zotavuje obchází po-
končení z verze A.

Van prezident republiky (vůz přes) měl
si do úvodu ministerstva zprávy
sem nahlednouti.

Tudíž:

- 1) Otko na vdomi
- 2) pan Kucová: na vdomi
- 3) Otko: hlouit, horépi ne
uobkem a předložil obě
verze ke předání.

Hlášeno panu kanceléři

13.12. 1944

upřesnění
mnc

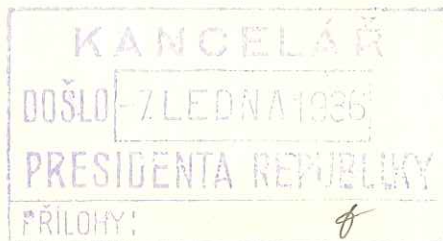
pek

zhu ref. 4

na veřejnosti

11/11 36

WJ

D

2. 84 / 36

Mutné

Záznam ze dne 30. prosince 1935.

Ministerstvo zahraničních věcí / tisk. řed. J. Linhart /
žádá, aby pro korespondenci, kterou ministerstvo rozesílá
našim zastupitelským úřadům o změně v úřadě presidenta repu-
bliky byla opatřena osobní data o choti páne presidentově,
paní Haně Benešové.

/ Jde předešle o datum narození, studia, pobyt a cesty
v cizině, osudu za války do převratu atd. /

Mubotz

ARCHIV KPR

3/ 36.

Referováno panu prezidentovi.

Jeho instrukce:

III. Sekce MZV žad. všechna data
včetně příloh - musí vypracovat stat. a
předložit mu pro schválení před odesláním
zastupitelským úřadům.

Refk.

vš. zpráva p. vyl. - Thimble
Sdělení zemi (Lindlov, p. tond,
Je data vše mají, ale nejsou a některé
i ohrožení. Vyžádal jsem si od udr
tedy ~~pro~~ udr ne zohle dat, p. mají

Stamp

(to n. ve yonqda bo'lad axtoris-
liqni) no sano muvofiq qayd.

Wednesday

ref 6: no id. 8/11/86. C

Chutz X. II. 36

Ingolfene (S. Lütke)

Nov. 14. 1836.

6/10/20

Archiv KPR

D

08 274 26
1886 10

Záznam ze dne 12. února 1936.

V českém tisku z posledních dnů byla zpráva,
že paní Benešová je původem Němka.

K tomu pan president podotkl:

" Otec mé ženy sloužil jako železničář asi
2 léta ve zněmčeném území v obci Deutzendorf.
Tam se narodila moje žena a její bratr Václav.
Její otec se jmenoval Vlček a pocházel ze
Smečna. Matka byla rozená Vostatková a po-
cházel z Okoře."

1. Otká
2. p. s.š. dr Schieszl.

ARCHIV KPR

6. 11. 38

Spisovna.

Doř: vi. Neuberg
Založeno: 6. 11. 38

MINISTERSTVO ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ.

č. 18408/36-III/4. Odpověď k čís.

V Praze, dne 6. února 1936.

Článek o paní presidentové
Věc: Benešové /revise/.

Přílohy: 2.

Kanceláři presidenta republiky
/k rukám p.vrch.odb.rady dr.E.Soboty/

v P r a z e .

Redakce zahraničních listů i zdejší korespondenti se stále hojněji obracejí na ministerstvo zahraničních věcí se žádostmi o článek líčící život paní presidentové. Ministerstvo zahraničních věcí proto připravilo takový podklad článků, jež si Vám dovoluje předložit k laskavému nahlédnutí, se žádostí, abyste - shledáte-li to nutným - po dohodě s paní presidentovou, nebo bez jejího vědomí - text zrevidoval nebo upravil tak, aby mohl být použit k zmíněnému účelu.

Za ministra:

J. Štvančík

Vložka ke spisu č.

/MZV 18408/36 - III/4 z 6.února 1936/

Přednosta III.sekce MZV pan Hájek telefonoval mi, že již poslal do rukou dra Soboty dvojí redakci článku o paní Benešové, že však konstatuje, že textace delšího článku je ne zcela vhodná. Prosí, aby obojí návrh byl předložen panu presidentovi, nechtěl-li by paní Benešovou samotnou požádat o opravu nebo doplnění životopisných dat. Vyhoví-li paní Benešová, prosí pak MZV o kopii doplněných textů.

Předložil jsem dnes oba texty panu presidentu.

L h ů t a: 20.II.1936.

/upozornit pana presidenta/

*Pan president vrátil oba texty
upravené p. Benešovou*

P. Sobotou

*K text. delším - potvrdit
(Prostředky také pro sebe o 1 kopii
obou upravených textů)*

*19. II.
Jano*

Kec: zate

Exp.

Ministerstvo policei a věcí

Praxe

*Vracíme obě (verze) přelozpěné životopisy
paní Hany Benešové upravené podle zprávy*

explicite doplniti zhl.

pour le président républicain et pour
Beneshové.

Podleposud' kancelář pít toho uspořádu,
že verše pírát, jít mstělló doucteně
veti' pualoit psmóu domóich, kóh' se
upíse no publikaci' u'cěz domo, adepto ps.
votily ti'kei zohruicúho n' k' glosyicó
povojiti verše duho' (bratci).

Podávati s mallesci
obav' aetel, s oporomni
v taketo nozuoceŋ' me.

к ерх. пипај по 1 описа
обај плов'гора' рече.

1 Reg. Dec 18 - u'ndro 36

47

Ze života paní Hany Benešové.

Hana Benešová, choť presidenta Československé republiky, nazývala se dívčím jménem Anna Vlčková. Narodila se 16. července 1885 v Deutzendorfu /Domaslavicích/ u Nového Oseku v severních Čechách jako dcera železničního zřízence Václava Vlčka. Její otec, syn rolníka, vyučil se sám krejčím. Cítě v sobě sklon k hudbě dal se k vojenské hudbě a pobyl u ní 11 let. Pak se dostal ke dráze jako průvodčí vlaku. Když utrpěl ve službě úraz byl dán do pense, již trávil ve Slaném a zde také ve věku 49 let zemřel. Jeho manželka Anna byla švadlena a podle vlastních slov paní presidentové "byla předobrá". Zemřela ve Slaném roku 1919. - Vedle dcery Anny měli ještě dva syny, Václava a Josefa. /Oba bratři byli od začátku světové války, v zajetí v Rusku. Josef byl v legiích, Václav, ^{v osovském Rusku} odříznutý od světa, se vrátil ze zajetí teprve 1920/.

Dětství prožila paní Benešová v Táboře, kde její otec bydlel ve státním železničním domě u dráhy č. 586. Roku 1891 začala tam chodit do I. třídy dívčí obecné školy na Parkánech. Když vychodila obecnou školu, kde se dobře učila /mívala většinou jedničky/, vstoupila ve školním roce 1896/7 do I. ročníku měšťanské dívčí školy. Také zde se učila velmi dobře: měla samé jedničky. /Třídní učitelkou byla jí dnes již zesnulá Marie Novotná, sestra historika a univ. prof. V. Novotného/. Tehdy odstěhoval se otec na pen-

si do Slaného a zde vychodila paní Benešová II. a III. třídu měšťanské školy.

Ve 14 letech si ji vzala k sobě na vychování její teta Eva Šulcová /otcova nevlastní sestra/, jež zdědila po smrti své zaměstnavatelky, u níž byla hospodyní, slušné jmění. Bydlela v Praze na Král. Vinohradech u Riegrových sadů č. 14 v domě pražského policejního ředitele a dvorního rady Václava Oliče. V Praze navštěvovala slečna Vlčková Průmyslovou školu /nyní se nazývá Rodinná škola/ na Starém městě /na dnešním Alšově nábřeží/. O prázdninách bývala v těchto letech doma u rodičů ve Slaném a naopak otec její jezdíval téměř každých 14 dní ze Slaného do Prahy k dceři. Slečna Šulcová starala se o svoji neteř i pak, když jí, sedmnáctileté, zemřel otec a nechala ji vychoditi ještě obchodní školu.

Za pobytu u své tety seznámila se slečna Vlčková s rodinou V. Oliče, který se jí stal přátelským rádcem v dalším životě. Rada Olič měl dva syny a dvě dcery. Jedna z nich, Aťa, stala se důvěrnou přítelkyní slečny Vlčkové. Roku 1905 odjely obě slečny do Paříže /Aťa v únoru, Hana v květnu/, a daly se zapsat jako mimořádné posluchačky filosofické fakulty na Sorbonně, kde studovaly francouzský jazyk, historii a literaturu. Byly žáčkami Arnošta Denise. /Bydlely v "Pension Desbleds" rue de Tirun 26/. *Grand Bourbon. rodinně*

Do Paříže odešel koncem srpna 1905 také mladý 21-letý student Edvard Beneš, aby tu po prvním roce svého studia na pražské universitě pokračoval ~~na své studium~~ ve svých studiích. Hned v prvních měsících svého pobytu v Paříži

navázal student Beneš první styky s rodinou Oličovou. Seznámil se s pařížským čtyřlístkem českých studentek na Sorbonně, do něhož náležela také slečna Oličová a její důvěrná přítelkyně, sl. Anna Vlčková, nazývaná družkami pro svůj vlas "zlatovláskou". Slečka Vlčková, kterou již v Paříži počal Beneš nazývatí Hanou - a toto jméno i v příbuzenstvu a u přátel se pak ustálilo - stala se později jeho chotí. Zasnoubili se v květnu 1906, v zahradě luxemburské. -

Po ročním pobytu v Paříži vrátila se r. 1906 slečna Vlčková do Prahy, zatím co Edvard Beneš koncem července 1906 odebral se na 4 měsíce do Londýna, aby se utvrdil v angličtině. Po návratě její teta, již se byla svěřila, se zasnoubením neshodla, prožila sl. Vlčková následující rok u své matky ve Slaném. Edvard Beneš pokračoval roku 1907 ve svých studiích v Paříži a říjnu toho roku odjel do Berlína. Zde pobyl plný rok, až do září 1908. /Jen v červnu 1908 přerušil nakrátko svůj berlínský pobyt zájezdem do Paříže a Dijonu, kde, složiv předepsané zkoušky, nabyt doktorátu práv./Do Berlína přijely roku 1908 také obě přítelkyně, Aťa Oličová a Hana Vlčková a rok zde studovaly německý jazyk a literaturu.

V září 1908 vrátil se Dr. Edvard Beneš do Čech. Roku 1909 dokončil v Praze svá studia na filosofické fakultě a v červenci t.r. složil doktorát z filosofie. - V září r. 1909 dostal místo profesora národního hospodářství na Československé obchodní akademii v Praze. A v listopadu téhož roku 1909 se Dr. Beneš oženil se slečnou A. Vlčkovou.

~~Prázdniny trávili v rodině~~ - Svatbu měli v kostele u sv. Ludmily na Vinohradech. Bydleli v jednom ze dvou domů rady Oliče na Král. Vinohradech /U Riegrových sadů č. 14/, v ~~prázdniny trávili Benešovi~~ ~~žili bydlely obě rodiny~~ v Oličově vile v Řevničově u Nového Strašecí, odkud rada Olič pocházel. Jedny prázdniny prožili mladí manželé Benešovi v Londýně. Roku 1911 byli několik měsíců v Paříži.

Paní Hana stala se dr. Edvardu Benešovi věrným přítelem, dobrým rádcem a oddanou spolupracovnicí. V době, kdy Beneš pracoval jako žurnalista či jako profesor nebo universitní docent /habilitoval se r. 1912 na Karlově universitě v oboru sociologie, r. 1913 na české technice/ paní Benešová svým pěkným písmem opisovala jeho články, sbírala mu v knihách látku, dělala výpisky a překládala výtahy z cizích spisů. Pamětnice této doby jejich manželství vzpomíná: "Vidím před sebou tu útulnou, světle a teplem prozářenou domácnost, vidím milou, vždy starostlivou, světlovlasou paní, která svým zjevem i hlasem povzbuzuje, konejší a pomáhá."

Vypuknutí světové války hluboce zasáhlo do jejich idylického rodinného života. - Když válka přinesla ty veliké úkoly, o nichž hned bylo dr. Benešovi jasno, že je má a musí vykonat, a když profesor Masaryk odcházející do ciziny organisovat zahraniční odboj svěřil organizaci vnitřního odboje protirakouského dr. Benešovi, stála paní Benešová i tehdy statečně po boku svému muži. Jsou plně zasvěcena do všech jeho podniků revoluční akce, nesla i ona plně tíhu a nebezpečí této

nebo na stroji
přepisovala

tajné práce. President Beneš sám vzpomíná ve svých Pamětech, že mu na počátku války vedle jiných pracovníků také ona pomáhala v pravidelné expedici nasbíraných zpráv do Švýcar a v přímo úmorné práci se šifrováním nebo dešifrováním zpráv.

Konečně vyžádala si situace rozloučení s manželem. Dr. Beneš se před odjezdem postaral, aby převodem majetku zachránil jmění své choti, kterou pak hleděl přemluvit, aby po jeho odchodu zadala o rozvod pod záminkou, že ji opustil; chtěl ji touto formalitou uchrániti od persekuce, kterou předvídal. Ale paní Benešová nedovedla se nikdy odhodlat k tomuto kroku; šlo sice jen o formalitu, ale i ta se v jejích očích podobala zapření manžela, kterého milovala. - Dne 1. září 1915 odchází Edvard Beneš nenápadně z domova s malým zavazadlem, jež jeho žena skrývá pod pláštěm, doprovázejíc ho na nádraží v Lužné u Rakovníka. S rozhodností, bez sentimentality vsedá do vlaku jedoucího do Chebu a dává svým drahým s Bohem.... Byla to podle vlastního doznání paní Benešové, nejhorší chvíle jejího života. A přeci ho nezdržovala a ještě mu dala peníze na zahraniční revoluci. Nikdy nestála muži a jeho plánům v cestě. - Dne 3. září došel paní Benešové od manžela ze Švýcar smluvený telegram, zvěstující, že útek se zdařil. - Ve svých Pamětech píše president: "Sliboval jsem své ženě návrat nejdéle do dvou let, připravuje ji na těžké doby, na policejní šikany, vyšetřování, snad vězení; dával jsem jí rady, jak postupovat, jak vypovídat, mne se eventuálně odříci, bude-li to nesnesitelné. Byli jsme připraveni na vše." Tak začalo rozloučení, jež se protáhlo přes

nejtěžší
případe
(procházky)

tři roky, až do 1. ledna 1919, kdy paní Benešová přijela za mužem do Paříže již ze svobodné vlasti. Co všechno bylo jí však protrpěti v době mezi těmito dvěma daty !

Netrvalo dlouho a došlo k prvnímu zatčení paní Benešové. Toto zatčení souviselo s tajnými zprávami jejího manžela posílanými ze Švýcar. Paní Benešová udržovala spojení s manželem dopisy v Národní Politice, lístky na smlouvenou adresu ve Švýcarsku a šifrovanými dopisy tajných poslů. / V šifrovaných zprávách nazývána jest paní Benešová paní Spolnou nebo paní Šichovou/. Jejich plány, obavy a naděje v době světového zápasu vysvítají z dopisu Dr. Beneše jeho choti: "..... Doufám určitě, že budeš moci přijet..... až nastane příměří. Rád bych, abys mohla strávit nějaký čas v Ženevě. Když to bylo zlé na bojišti a myslil jsem, že se snad nebudu moci hned vrátit, soudil jsem, že v Ženevě budeme žít jako exulanti političtí. Ale dnes už myslím, že to nebude. Úspěch jistě Rakousko mít nebude....." - Rakousko-Uherské úřady se o práci Benešové v cizině dověděly a při tak zvané knoflíkové aféře /doprava zpráv v knoflíku na šatech/ přišly i na stopu jejího spojení se Švýcarskem, pátraly v Řevničově, provedly domovní prohlídku i v pražském bytě paní Benešové a zatkly ji /12. října 1915/. Asi 14 dní byla držena v samovazbě a vyslýchána na policii a 14 dní v trestnici Novoměstské. Současně zatčení i jiní spoluviníci /mimo jiné i V. Olič/ a 9. listopadu byli zatčeni za dozoru policejních detektivů a policejních komisaře převezeni v rychlovlaku dd zemského trestního soudu na Karlově náměstí k

zeměbraneckému divisnímu soudu ve Vídni. /U soudu ve Vídni zastupoval paní Benešovou vídeňský advokát Dr. Zdenko Zeifart, Němec, ale dobrý člověk/. Dr. Beneš zvěděl o zatčení své ženy až za několik neděl z inserátu uveřejněného podle smluveného klíče v Národní Politice. Během vyšetřování byly ženy a mezi nimi i paní Benešová ve věznici vídeňského zemského trestního soudu na Alserstrasse v t.zv. šedém domě.- 29. března 1916 byla paní Benešová z ohledu na velmi špatný zdravotní stav z vyšetřovací vazby propuštěna a odebrala se do Řeňčova na zotavenou. Byla ovšem pod policejním dohledem. V Čechách prodlela až do zahájení procesu. Po dlouhých průtazích bylo konečně hlavní přeličení zahájeno 13. listopadu 1916. Obžaloba podaná proti 7 účastníkům "na základě žalobního rozkazu c.a k. vojenského velitele ve Vídni, jako příslušného velitele zeměbrany, ze dne 2. srpna 1916 č.j. A-3641/15" vinila paní Benešovou, že spolu s V. Oličem "zatajili v roce 1915 v Praze pátrající vrchnosti údaje sloužící k odhalení zločinu, čili snažili se úmyslně překaziti jejich poznání tím, že odstranili spisy prof. Dr. Tomáše Masaryka, stíhaného pro zločin velezrady", Václava Oliče také proto, že "poskytl Anně Benešové možnost, zničiti spisy jejího manžela, Dr. Eduarda Beneše, stíhaného pro velezradu" "Tím se dopustili zločinu nadržování zamlčením podle § 214 trestního zákoníka, trestného podle § 215 trest. zák./první trestní sazba/". Podrobněji vykládá pak žaloba toto : Ještě za svého pobytu doma dal Dr. Ed. Beneš odvézti 13 beden a 3 kuřry s listinným materiálem a spisy prof. Masaryka z jeho

bytu do skladiště v domě V. Oliče na Vinohradech, kde sám bydlel a později /v srpnu 1915/ odtud do sklepa domu ve Vršovicích, který náležel jeho bratru. V posledních dnech září 1915 konečně dala paní Benešová /Dr. Beneš byl již za hranicemi/ tento materiál převézt do prázdného bytu své sestřenice Boženy Presslerové ve Vršovicích v domě rady Oliče, který jí při tom byl nápomocen. V. Oliče viní žaloba dále, že také dal paní Benešové příležitost odstranit před policejní prohlídkou z jejího bytu spisy jejího manžela. Policejnímu agentu, který přišel k Oličovi dne 10. října, aby zjistil místo pobytu rodiny Benešovy, učinil nepravdivé udání, že se patrně nalézá v Kožlanech, ačkoliv mu musilo být známo, že Dr. Beneš je ve Švýcarech a jeho manželka ve vile v Řevničově. Chtěl tak svést policii na falešnou stopu, aby získal čas, neboť ihned po odchodu agentově sdělil po své dceři Marii paní Benešové do Řevničova, aby přijela ihned do Prahy, poněvadž ji hledala policie. Paní Benešová také skutečně odpoledne dne 11. října odjela do Prahy, kde se radila s radou Oličem a ještě téhož dne večer ve svém bytě spálila množství listin, po nichž policie našla druhý den ráno již jen popel ve všech kamnech v pokojích i v kuchyni.

Po čtyřdenním výslechu obžalovaných a před zahájením průvodního řízení však prokurátor prohlásil, že včera dostal úřední zprávu z Prahy, kde policejní ředitelství přišlo na stopu novému tajnému zpravodajskému spojení mezi Švýcarskem a Prahou, a že policejní spisový materiál je velmi obsáhlý. Pátrání nepřekročilo ještě počáteční stadium, tolik

však již teď z něho vyplývá, že obžalovaní Anna Benešová, Jaroslav Kabrle a Marie Sychravová jsou na tomto tajném spojení účastni. Poněvadž bude nutné, aby nového materiálu bylo použito v tomto přelíčení, a poněvadž pražské policejní ředitelství žádá, aby mu Anna Benešová, Jar. Kabrle a Marie Sychravová byli dáni k dispozici, navrhuje prokurátor, aby hlavní přelíčení bylo odročeno a spisy aby mu byly vráceny k dalšímu vyhledávání.- Obhájcové protestovali energicky, ale marně, proti odročení a proti dalším průtahům. Soud vyhověl návrhu prokurátora a přelíčení odročil na neurčito. Hned jakmile líčení bylo odročeno byla paní Benešová ještě v soudní budově znovu zatčena a v doprovodu detektiva ještě téže noci spolu s jinými zatčenými /V. Oličem a jeho dcerou Aťou/ odvezena do Prahy na policii k novému vyšetřování. Po výslechu na policii byli všichni dopraveni zase do trestnice na Karlovo náměstí. Důvodem zatčení bylo tentokráte, že v lednu r. 1915 propůjčili svůj byt na Vinohradech ke sprostředkování schůzky posla ze Švýcar, p. Lavičky, s rodinou Dr. Vítězslava Štěpánka, který byl uprchl do Švýcar a posílal takto své rodině dopis. Policie se toho nyní dopátrala. Z Prahy poslána byla paní Benešová a ostatní obvinění opět do Vídně, kde následovala další tříměsíční věznění a konečně = když úřady nemohly obžalovaným nic v této věci dokázat - propuštění. Zbýval ovšem ještě onen odročný proces první, ale k novému jeho zahájení již nedošlo. V červenci 1917 za všeobecné amnestie při nastoupení císaře Karla byla paní Benešová propuštěna.

Málo se ví o tom, co vytrpěla paní Hana Benešová pro revoluční činnost svého muže, když byla vyslýchána, dvakrát vězněna /dohromady jedenáct měsíců/ a když ve vězení bylo jí snášeti mnohá utrpení těžká příkoří, takže kriminál platila zdravím. Poměry ve vídeňských žalářích byly tehdy velmi zlé. Paní Benešová byla vězněna ve hrozných téměř středověkých kobkách plných hmyzu ve společnosti zlodějek a nejhorší spodiny lidské společnosti. Poněvadž podávanou stravu nebylo lze vůbec pozřítí /neloupaná řepa, kyselé zelí a pod./, vydání byli všichni vězňové bez milosti hladu. Na čas byla paní Benešová vězněna v cele tři kroky široké a sotva čtyři kroky dlouhé, jež byla bez nábytku a neposkytovala nejmenší možnosti odpočinku, majíc místo lůžka sklápěcí prkno pokryté prostěradlem. Později byla ve velké cele pro 14 osob, kde byly pryčny s koňskými houněmi.

Jest jistě spravedlivým oceněním činnosti a utrpení paní Hany Benešové, že jest mezi těmi českými ženami, jimž v uznání revolučních zásluh byla po převratu udělena československá revoluční medaile.

Dne 1. ledna 1919 shledala se opět paní Benešová se svým manželem, když přijela do Paříže již z Československé republiky, kterou tu dr. Beneš zastupoval na mírové konferenci jako ministr zahraničních věcí. I pak, když se spolu vrátili do Čech /24. září 1919/ a dr. Beneš byl po celých 17 let šéfem zahraničního úřadu, usnadňovala mu jeho choť plnění reprezentačních společenských povinností, doprovázela jej

Přechadně

*Tuto poznámku
bylo by vhodné
vložit do verze
B. revidované
nově*

na četných jeho politických cestách do ciziny. Je mu stále skutečnou duševní spolupracovnicí: ví vše, pomáhá mu ve vyřizování soukromé korespondence, ve společenských stycích, v žádostech, s nimiž se lidé na Dr. Beneše obracejí, v práci literární. /Při všem tom napomáhá jí její pořádkumilovnost, dochvilnost, vybraný vkus a vztah ke krásnu, zvláště hudebnímu, stejně jako znalost řečí :němčiny, francouzštiny, angličtiny, částečně i ruštiny a italštiny/.

Klidně a věrně jde se svým manželem v dobách dobrých i zlých. Zaslouží si ocenění své účasti na díle presidentově, jehož se jí dostalo slovy: "President Masaryk řekl, že bez Beneše bychom tu svou republiku neměli. Ale bez paní Hany Benešové bychom neměli toho našeho úžasně houževnatého, nezlomitelného a svrchovaně úspěšného Beneše..." /K. Čapek/.

Ze života paní Hany Benešové.

Paní Hana Benešová, choť presidenta Československé republiky, se jmenovala dívčím jménem Anna Vlčková. Narodila se 16.července 1885 v Deutzendorfu u Nového Oseku v severních Čechách. Její otec, syn rolníka, byl průvodčím vlaku, matka, rovněž dcera rolníka, byla švadlenou. Vedle dcery Anny měli ještě dva syny. Dětství prožila paní Benešová v Táboře. R.1891 začala tam chodit do I.tř.obecné školy na Parkánech. Ve školním roce 1896/7 vstoupila do I.ročníku dívčí školy měšťanské. Učila se velmi dobře. II.a III.tř.měšťanské školy vychodila pí.Hana Benešová ve Slaném, kam se otec po svém pensionování /pro úraz ve službě/ přestěhoval.

Ve 14 letech vzala si ji k sobě do Prahy na vychování zámožná otcova nevlastní sestra, sl.Eva Šulcová, která umožnila své neteri absolvování Průmyslové školy v Praze na Alšově nábř./dnešní Rodinná škola/ a školy obchodní.- Prostřednictvím/slečny Šulcové seznámila se pí. Benešová s rodinou rady V.Oliče.- S Oličovou dcerou Aťou, svou důvěrnou přítelkyní, pobyla sl.Anna Vlčková v r. 1905-6 a 7 v Paříži. Jako mimořádné posluchačky filosofické fakulty studovaly na Sorbonně francouzštinu, historii a literaturu. Byly žačkami Arnošta Denise.

Brzy po svém příjezdu do Paříže seznámila se slečna Vlčková s 21 letým studentem Edvardem Benešem. Zasnoubili se v květnu r.1906. R.1908 studovaly obě přítelkyně, sl.Vlčková a sl.Oličová, v Berlíně, kam již r.1907 odjel také Edvard Beneš. Rok 1909 prožila sl.Vlčková u své matky ve Slaném. V září r.1909 získal Ed.Beneš - doktor práv

a doktor filosofie - místo profesora na Československé obchodní akademii v Praze a v listopadu téhož roku stala se slečna Hana Vlčková jeho ženou. Svatbu měli v kostele sv. Ludmily na Vinohradech.- Mladí manželé Benešovi bydleli v Oličově domě na Vinohradech, také o prázdninách bývali v Oličově vile v Řevničově u Nového Strašecí. Jedny prázdniny prožili v Londýně, r.1911 byli několik měsíců v Paříži.

Paní Hana Benešová stala se svému muži věrným přítelem a oddanou spolupracovnicí. Opisovala mu články, sbírala materiál v knihách, překládala výtahy z cizích spisů. Znalost němčiny, francouzštiny, angličtiny, ruštiny a italštiny se jí dobře hodila.

Vypuknutí světové války ostře zasáhlo rodinné štěstí mladých manželů Benešových. Hned jak padla první dělová rána proti Bělehradu a jakmile Anglie vstoupila do války, oznámil dr. Beneš ženě své rozhodnutí dát se do revoluční práce proti habsburské říši. Paní Benešová postavila se statečně po bok svému muži.- Když 1.IX.1915 odcházel dr. Beneš za hranice, nejen že ho nezdržovala, ale dala mu ještě prostředky na zahraniční akci. Jsouc plně zasvěcená do všech podniků revoluční činnosti svého muže, nesla i ona tíhu a nebezpečí této tajné práce.- Nebyl to snadný život, jímž v letech 1914-1918 musila projít paní Hana Benešová. Již 12.října 1915 zatklly ji rakousko-uherské úřady pro manželovu velezrádnou činnost. Byla držena ve vazbě, vyslýchána, vězněna v trestnici novoměstské a pak ve Vídni v t.zv.šedém domě ve věznici vídeňského zemského trestního soudu. 29.března 1916 pro špatný zdravotní stav byla prozatím propuštěna a držena pod policejním do-

zorem. 13.listopadu 1916 při hlavním přelíčení byla ještě v soudní síni znovu zatčena, odvezena k výsledku do Prahy a z pražské trestnice na Karlově nám.zase do vězení vídeňského. Teprv amnestie císaře Karla přinesla také pí. Benešové svobodu. Ve vídeňském žaláři musila snášeti pí. Hana Benešová mnoho těžkých příkoří, takže věznění platila zdravím.

Jest jistě spravedlivým oceněním činnosti a utrpení paní Hany Benešové, že jest mezi těmi českými ženami, jimž v uznání revolučních zásluh byla po převratu udělena československá revoluční medaile.

Dne 1.ledna 1919 shledala se opět paní Benešová se svým manželem, když přijela do Paříže již z Československé republiky, kterou tu dr.Beneš zastupoval na mírové konferenci jako ministr zahraničních věcí. I pak, když se spolu vrátili do Čech /24.září 1919/ a dr.Beneš byl po celých 17 let šéfem zahraničního úřadu, usnadňovala mu jeho choť plnění reprezentačních společenských povinností, doprovázela jej na četných jeho politických cestách do ciziny. Je mu stále skutečnou duševní spolupracovnicí: ví vše, pomáhá mu ve vyřizování soukromé korespondence, ve společenských stycích, v žádostech, s nimiž se lidé na dr.Beneše obracejí, v práci literární. /Při všem tom napomáhá jí její pořádkumilovnost, dochvilnost, vybraný vkus a vztah ke krásnu, zvláště hudebnímu, stejně jako znalost řečí./

Klidně a věrně jde se svým manželem v dobách dobrých i zlých. Zaslouží si ocenění své účasti na díle prezidentově, jehož se jí dostalo slovy: „President Masaryk řekl, že bez Beneše bychom tu svou republiku neměli. Ale bez

paní Hany Benešové bychom neměli toho našeho úžasné hou-
ževnatého, nezlomitelného a svrchovaně úspěšného Beneše...''
/K.Čapek/.

